

Ἡ κυρία Πιριάκ εἰσάγα. Ἐφάνη δὲ εἰς τὸν Μάξιμον ὅτι ὁ πρὸς τὸν ἔκγονόν της ἔπαινος οὗτος τὴν εὗρισκε ψυχρὰν.

— Ὅπως δὴποτε, κυρία, εἰμαι ὑποχρεωμένος εἰς αὐτόν, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀνταμείψω δι' ὅ,τι τοῦ χρεωστῶ. Εἶνε πολὺ νέος καὶ πιθανὸν νὰ μὴ κάμῃ καλὴν χρῆσιν τοῦ μικροῦ ποσοῦ, τὸ ὅποτον προώρῃσα δι' αὐτόν. Ἐσκέφθην ὅτι καλλίτερον ἦτο νὰ τὸ δώσω εἰς σὰς, καὶ . . .

Ὁμιλῶν ὁ Μάξιμος ἠρεύνα διὰ τὸ χρηματοφυλάκιόν του, ὅτε ἡ χήρα τὸν ἐσταμάτησε διὰ χειρονομίας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς, ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ δεχθῶ τίποτε. Ὁ ἔκγονός μου κερδίζει κατὰ τι ἐντίμως. Ἐγὼ εἰμαι ἀκόμη εἰς κατὰστασιν νὰ ἐργάζωμαι. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην κανενός, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴν ἐπιμένετε.

Μετὰ τοιοῦτου τόνου ὁμιλήσεν, ὥστε ὁ Μάξιμος ἠνύνησεν ὅτι δὲν ἐφέρθη ἀξιοπρεπῶς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἐπιθύρῃσεν. Ἐπρεπε νὰ ἐννοήσω ὅτι δὲν ἦσθε πάντοτε εἰς τὴν θέσιν αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἴσως μεγάλαι δυστυχίαι σὰς ἔρριψαν.

— Ἀπατάσθε, κύριε. Εἰμαι χήρα πτωχοῦ ἐργάτου, καὶ ὁ υἱός μου, τὸν ὁποῖον ἔχασα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἦτο ὑπάλληλος, ἀφοῦ ὑπηρετήσας πρῶτον ὡς στρατιώτης. Δὲν εἶνε ὁ λόγος ἱκανὸς διὰ νὰ δεχθῶ ἀμοιβήν. Δὲν ἤξεύρω ἂν ὁ ἔκγονός μου τὴν ἀξίζει, ἀλλὰ βεβαίως ἤθελε τὴν ἀρνηθεῖ.

— Ἐμπορῶ ὅμως νὰ τὸν συστήσω εἰς τὸν θεῖόν μου, ὅπως ἔπραξα. Τὸν παρεκάλεσα χθὲς νὰ αὐξήσῃ τὸν μισθὸν τοῦ Γῶγον καὶ νὰ τὸν προαγάγῃ εἰς ἄλλην θέσιν. Ὁ Γῶγος ἔχει ὅλα τὰ πακιδώμενα διὰ νὰ γίνῃ καλὸς ὑπάλληλος, καὶ θὰ ἐπιτύχῃ νὰ τὸν προσλάβῃ ὁ κύριος Δορζέρ εἰς τὰ γραφεῖα.

— Σὰς εἰμαι καθυποχρεωμένη, κύριε, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ ὁ ἔκγονός μου νὰ γίνῃ στρατιώτης, καθὼς ὁ πατήρ του, ἡ ναυτικός. Εἶνε ἀκόμη πολὺ νέος διὰ νὰ πάγῃ ἐθελοντής, ἀλλὰ ὡς ναυτόπαις γίνεται δεκτός, καὶ τοῦτο ἀπεφασίσθη πλέον.

— Εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἄλλως τε εἰσῆλθε παρὰ τὴν θέλησίν μου καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἐκεῖ.

— Τὸν ἐσύστησεν ἡ κόμησσα Γιάλτα.

— Τὸ ἔξευρετε! ἀνέκραξεν ἡ χήρα.

— Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ θεῖός μου. Μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς ἡ κυρία αὐτὴ ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς εἰς ἀνάμνησιν μεγάλης εὐεργεσίας, τὴν ὁποίαν ὁ υἱός σας ἐπροξένησεν εἰς τὸν πατέρα της.

— Ἀφοῦ ὁ κύριος Δορζέρ σὰς διηγῆθη ὅλ' αὐτά, θὰ σὰς εἶπε βέβαια ὅτι δὲν με γνωρίζει.

— Ἐνυρεῖ ὅμως πῶς κατοικεῖτε εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

— Βέβαια, ἡ κυρία κόμησσα θὰ τοῦ εἶπε. Αὐτῆς ἦτο ἡ ιδέα νὰ βάλλῃ τὸν Γῶγον εἰς Τραπεζιτικὸν κατὰστημα. Δὲν ἐτόλμησα ν' ἀντιτείνω, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὸ παιδί αὐτὸ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κλίσιν του.

— Καὶ βλέπετε συχνὰ τὴν κόμησσαν Γιάλτα;

— Ποτέ, κύριε, εἶπε ζωηρῶς ἡ κυρία Πιριάκ. Ὁ υἱός μου τὴν ἐγνωρίζεν ἀφ' ὅτου ἦτο εἰς τὴν Ρωσσίαν αἰχμαλώτος. Τότε ἦτο παιδί μόνον καὶ ὅμως δὲν τὸν ἐλησμόνησε.

Ἐσχατῶς δέ, ὅτε ἦλθε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ Παρίσι, ἐκάλεσε τὸν Γῶγον, τοῦ εἶπεν ὅτι τὸν ἐλάβανεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της καὶ τοῦ εὔρε θέσιν εἰς Τραπεζιτικὸν κατὰστημα. Ὁ Γῶγος δὲν ἐτόλμησε νὰ πῇ ὅχι, καὶ οὐδ' ἐγὼ ἠθέλησα ν' ἀρνηθῶ εὐεργεσίαν τιμῶσαν τὴν μνήμην τοῦ υἱοῦ μου, ἂν καὶ δὲν μ' ἐσυμβούλευθησαν. Σκοπεύω λοιπὸν νὰ γράψω εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν διὰ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν Γῶγον ν' ἀκολουθήσῃ ἄλλο στάδιον.

Ὁ Μάξιμος ἔμεινεν ἐκπληκτος ἐκ τῶν τρόπων τῆς κυρίας Πιριάκ καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἦν εὐκολώτερον νὰ συνενοουθῇ μετὰ τὸν Γῶγον. Ἰνα δὲ μὴ χάσῃ ἀδίκως τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀπεφασίσε ν' ἀλλάξῃ ἀντικείμενον ὁμιλίας.

— Ἐλπίζω, τοῦλάχιστον, εἶπεν εὐγενῶς, ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀπαγορεύσετε ν' ἀγαπῶ τὸν Γῶγον, καὶ νὰ τὸν προστατεύω ἂν ποτὲ τύχῃ ἀνάγκη. Μοῦ ἔσωσε σχεδὸν τὴν ζωὴν ἐμπρὸς εἰς ἓνα σπῖτι τῆς ὁδοῦ Ζουφροά, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ γνωρίζετε, διότι ὅλη ἡ γειτονία σας περὶ αὐτοῦ ὁμιλεῖ.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιόπορος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἦδη ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου εἶχεν ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον φοιτητῆς τῆς Νομικῆς. Δὲν ἐξέλαβε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν, οὐδ' ἐθεώρησεν ἐαυτὸν εὐτυχῇ—ὡς ἄλλοι ἀπλοϊκώτεροι ἐλληνόπαιδες—κραδαίνων τὴν ράβδον τοῦ φοιτητοῦ καὶ διατρέχων ὑπερηφάνως πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου τὸ μεταξὺ τῶν δύο ἀνδριάντων διάστημα. Ὁ νέος Ρόδιος, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου πλέον, ἦτο πολὺ ἀνώτερος τῶν ἀγνῶν τούτων χαρῶν καὶ συγκινήσεων· ἄλλως τε, ἐξετάζων ἐαυτὸν κατὰ βᾶθος, δὲν ἀνθίστατο εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀπὸ πολλοὺς τῶν νέων τοῦ καθηγητῶν αὐτὸς ἦτο καλλίτερος—ὑπὸ τινος ἐπόψεως μάλιστα, πολὺ καλλίτερος. . . Ὅπως καὶ ἂν ᾖ, τὸ Πανεπιστήμιον ὑπῆρξε διὰ τὸν Λέοντα θεάτρον δράσεως ζωηρᾶς καὶ ποικίλης. Ἐχων ἤδη τὴν δύναμιν νὰ πρωτεύῃ μεταξὺ τῶν πολλῶν, καθὼς καὶ τῶν ὀλίγων, διὰ τοῦ πλούτου καὶ τοῦ θάρρους,—προτερημάτων οὐχὶ εὐκαταφρονήτων—ἦτο πάντοτε πρῶτος καὶ μονοῦ ἀπαρχίτητος

εἰς τὰς τρικυμιώδεις παραδύσεις, εἰς τὰς ταραχώδεις συλλαλητήρια, εἰς τὰς Ἐπιτροπὰς, εἰς τοὺς Συλλόγους, καὶ πανταχοῦ, ὅπου ἀνεμιγνύοντο οἱ φοιτηταί. Δὲν ἐδίσταζε νὰ προτείνῃ τὰ τολμηρότερα πάντοτε σχέδια, οὐδὲ συγκατετίθετο νὰ ὑποχωρήσῃ κατόπιν ἐρωμένης διὰ λόγου ἀντιστάσεως, ἐὰν δὲν ἤθελεν ὁμιλήσῃ ἢ τοῦλάχιστον ἀπειλήσῃ πρότερον καὶ διὰ τοῦ μικροῦ ἀγγλικοῦ περιστρόφου του. Πολλάκις εἰς δεινὰς περιστάσεις, ἀφορώσας εἰς τοὺς φοιτητάς, ἢ πλατεῖα τῶν Προπυλαίων ἀντήχησεν ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν καὶ πομπώδη φωνὴν τοῦ Λέοντος, καὶ οὐχὶ σπανίως τοὺς τελευταίους μύθρους τῆς ρητορείας του διεδέχθησαν πυροβολισμοί, ἀφυπνίσαντες ἀποτόμως τὰς ἡχοὺς τῶν πέριξ κήπων καὶ κτιρίων. Πάντες ἐτρέποντο εἰς φυγὴν, ἔμενε δὲ κύριος τοῦ ἀδόξου πεδίου μόνος αὐτὸς μετὰ τῶν φίλων του, οἵτινες τὸν συνῴδουν ἐν θριάμβῳ μέχρι τοῦ μεγάρου του. Οὕτω Ρόδιος ὁ πατήρ δὲν θὰ εἶχεν ἄδικον νὰ ἐλπίζῃ πολλὰ περὶ τοῦ πολιτικοῦ μέλλοντος τοῦ υἱοῦ του, περὶ οὗ γνωρίζομεν πόσον ἐνθουσιωδῶς ἐξεφράζετο.

Δὲν εἶνε δύσκολον εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις διαμένοντα νὰριθμῆσθαι πολλοὺς νέους ἀσώτους καὶ ἐκδεδιητημένους, οἵτινες πλούσιοι, ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ τρυφήσωσι καὶ νὰ ἐπιδειχθῶσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας των, ἔρχονται εἰς τὴν πρωτεύουσάν ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, ἀλλὰ διάγουσι πράγματι τὸν μᾶλλον ἀχαλίνωτον καὶ σκανδαλώδη βίον. Ἡ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ζωὴ ἠνάγκασεν, ἡ πιστότερον διηυκόλυνε τὸν Λέοντα νὰ συγχρωτισθῇ μετ' ὅλων τούτων τῶν φαυλοβίων, τοὺς ὁποίους ταχέως,—διὰ τῆς δυνάμεως ἐκείνης τοῦ πρωτεύειν, περὶ ἧς εἶπον ἀνωτέρω,—συνεκέντρωσε περὶ ἑαυτὸν καὶ ἀπετέλεσε συμμορίαν κατὰπτυστον, κυλίσσαν ἐπὶ μακρὸν σώματα καὶ χρήματα, διὰ νὰ μὴ εἰπῶ ψυχὰς, εἰς τὸν βόρβορον, καὶ λυμνησμένην, ὡς νόσος ἐνδημική, τὴν πρωτεύουσάν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ὁποίου ἔζων ἐν Ἀθήναις τὰ αἰσχρὰ ταῦτα ἀγγεῖα.

Πέντε ἢ ἑξ ἦσαν οἱ στενότερον συνδεδεμένοι μετὰξὺ των : Ὁ Γεώργιος Χορτίδης, υἱὸς μεγαλεμπόρου ἐν Σύρῳ, εἰκοσιοκταετής, ὁ πρακτικώτερος καὶ συνετώτερος ὅλων, ὠραῖος ἀκόμη κατόπιν ἐκλύτου ζωῆς, ἐξ ἧς ἀπέφερε πολλὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ἔλκη, καὶ ἀπομεινάρια κολοσσιαίας περιουσίας—ὁ Κρίτων Ἀστεριάδης, γνωστός μας ὀλίγον, υἱὸς πλουσίου ὁμογενοῦς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, μετ' εὐγενείας καὶ τίτλων ἀξιώσεως αὐθαδεστέρως τῶν τοῦ Λέοντος καὶ ἀπεριόριστον πίστωσιν ἐπὶ τῶν Τραπεζῶν· ἄνευ χαρακτῆρος, ἄνευ αἰσθήματος ἄνευ ἀξιοπρεπείας. Ἦτο μάλιστα εἰκοσκαετής καὶ ὠραῖος, πλὴν ἡ φήμη του δὲν ἦτο τόσῳ ἀγαθῇ παρὰ τοῖς πολλοῖς.—Ὁ Φίλιππος Καλάτος, Κεφαλληνός, τίς οἶδε πῶς διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς, καὶ διὰ πρακτικὰς ἐξετάσεις, μελετῶν ἰδιαιτέρως τὰ ἦθη τῶν ἐταίρων καὶ τῶν προ-

αγωγῶν—τέλος δύο Ἀθηναῖοι, υἱοὶ μεγάλων οἰκογενειῶν, πρῶτοι ἐξάδελφοι πρὸς ἀλλήλους, ὁ εἰς 17 ἐτῶν καὶ ὁ ἄλλος 19, ἐνωρὶς ἀσπασθέντες τὰ φυλὰ, τῶν ὁποίων δὲν ἀναφέρει τὸ ἔνδοξον οἰκογενειακὸν ὄνομα. Ἄλλοι πολλοὶ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ἄνθρωποι, ὀλίγοι δὲ καὶ ἀκουσίως, ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς διασκεδάσεις τῶν, ἀλλὰ σπανιώτερον, διότι, ἐλκρότεροι τὸ βαλάντιον, δὲν ἐδύναντο νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς ὑπερόγκους ἀπαιτήσεις τῶν συντρόφων τῶν. Ὅσοι διάγοντες ἀνθρωπινώτερον κάπως βίον καὶ διατηροῦντες ἔστω καὶ ἕγνη τινὰ ἀρετῆς, εἰσῆρχοντο εἰς τὸν ἀπόκρυφον βίον τῆς συμμορίας καὶ παρίσταντο εἰς τὴν κραιπάλῃ καὶ τὰ ὄργια τῆς χρυσῆς ἐκείνης νεότητος, ἡπόρουν τῷ ὄντι καὶ ἐξίσταντο. Τεθαμβημένοι ἡρώτων ἂν οἱ ἄστωι ἐκείνοι δὲν ἀνετράφησαν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς θρησκείας καὶ τῆς οἰκογενείας, ἂν δὲν ἤκουσαν περὶ ἡθικῆς, περὶ ἀρετῆς, περὶ συνειδήσεως, περὶ ὅλων ἐκείνων τῶν ὠραίων λέξεων, αἵτινες κάμνουν τὴν καρδίαν νὰ πάλῃ, τὸ πνεῦμα νὰ μετεωρίζηται καὶ τὴν ὕλην νὰ περιστέλληται... Ποῖον ἄρα γε λήθης ποταμὸν ἐρρόφησαν οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ λησμονήσωσιν ὅλα τὰ διδάγματα, ὅλους τοὺς κανόνες, ὅλας τὰς προλήψεις ἐπὶ τέλους, καί, ἐλεύθεροι παντὸς χαλινοῦ, νὰκολουθήσωσι κτηνώδη ἔνστικτα καὶ νὰ κυλισθῶσιν εἰς τὸν βόρβορον;

Ἀκριβῶς οὕτω δύναμει νὰ χαρακτηρίσω τὴν νέαν περίοδον τῆς ζωῆς τοῦ Λέοντος Ροδίου. Δὲν ἐσκέπτετο περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν ἐταίρων του, περὶ τῶν ἵππων του, περὶ νέων τρόπων διασκεδάσεως καὶ περὶ τῶν φίλων του. Τὸ γόητρον τῆς οἰκογενείας ἔχασε δι' αὐτὸν τὴν ἰσχύν του· τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα ἀπεκοιμήσαν αἱ νεώτεροι φιλοσοφικαὶ ἰδέαι· ἀνεξάρτητος πλέον καὶ ἀχαλίνωτος ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐτρώφα, ἐπαίξε, κακτησώτευσεν. Ὁ πατὴρ του, εἰθισμένος ἀνέκαθεν νὰ μὴ τῷ ἀρνῆται τίποτε, ἐπλήρωνεν, ἐπλήρωνεν ἀγογγύστως. Τὸν βίον ἐκείνος τῆς τρυφῆς, οὐτινος ἄλλως ἡγνῶει τὰς λεπτομερείας, θεώρει ἀναπόφευκτον διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν τάξιν τοῦ υἱοῦ του. Ἡ σύζυγός του, ὀξυδερκεστέρα, τῷ ἐφίστα συνήθως τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς κινδυνώδους ταύτης τροπῆς, ἀλλ' ὁ δικηγόρος ἀπῆντα ἀμεριμνότερος τοῦ δέοντος:

— Τὸ παρκαίνει κομμάτι, ἀλλὰ καὶ τοῦτο θὰ περάσῃ.

— Θὰ περάσῃ μόνον ἀφ' οὗ σπικταλήσῃ ὅλην σου τὴν περιουσίαν! τῷ ἀπεκρίθη ποτέ, σχεδὸν προφητεύουσα ἡ μήτηρ.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἔκαμον τὸν κύριον Ρόδιον νὰ σκεφθῇ. Νέος ἦτο ὁ υἱὸς του καὶ πλούσιος· δίκαιον ἄρα νὰ διασκεδάζῃ· ἀλλ' ὅπως δῆποτε, εἰς μικρὸς περιορισμὸς εἰς τὰς δαπάνας του δὲν θὰ ἦτο ἀνωφελές. Διὰ τοῦτο, ἂν καὶ μετὰ πολλοὺς δισταγμούς, ἀπεφάσισε νὰ περικόψῃ, εἰ δυνατόν, καθ' ἑκαστοντάδας τινὰς φράγκων, τὸν μηνιαῖον προϋπολογισμόν τοῦ

Λέοντος. Τὴν δυσάρεστον εἰδήσιν ἤκουσεν ὁ υἱὸς καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχετο νὰ ζήτησῃ ἔκτακτον πίστωσιν, δι' ἀπροόπτους τινὰς καὶ ἀναποφεύκτους δαπάνας. Ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ὁ Λέων διέστειλε τὰς σιαγόνας καὶ ἐπὶ μακρὸν ὁ ῥήτωρ τῶν προπυλαίων δὲν ἐδυνήθη νὰ θρώσῃ λέξιν· ὅταν τέλος ἀνέλαβε τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, λογομαχία ἠκολούθησε μεταξύ πατρὸς καὶ υἱοῦ, λογομαχία βαναυσότατη, αὐθάδης, διότι τὸ πρὸς τὸν γεννήτορα σέβας ἐξωρίσθη μεθ' ὅλων τῶν ἄλλων αἰσθημάτων ἐκ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

— Ἄν μου δίνης καλὰ, ἂν δὲν μου δίνης, φεύγω καὶ σὰς ἀφίνω! συνεπέρανε τραχύτατα ὁ Λέων.

Ὁ πατὴρ μικροῦ δεῖν ἐκάμφθη πρὸ τῆς ἀπειλῆς. Ἀλλ' εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ κυρία Ροδίου, ἥτις ἔκρινε καλὸν νὰ παρέμβῃ, ὑποστηρίζουσα πᾶσιν δυνάμει τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς, κεκρυνοβολοῦσα τὴν αὐθάδη διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον προὔκλειε μάλιστα νὰ φύγῃ, ὥς ἡπεῖλει. Ὁ σύζυγός της, εἰς τὴν ἀνέλπιστον ἐκείνην ἐπικουρίαν, κατάρθωσε νὰ μείνῃ ἀκαμπτος. Ὁ Λέων δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐξῆλθε φρυάττων καὶ ἀμυχνῶν.

Ὅταν τὸ ἐσπέρας διηγῆθῃ τὰ πράγματα εἰς τὸν φίλον του Χορτίδην, —μετὰ τοῦ ὁποῖου ἦτο ἐγκαρδιώτερον συνδεδεμένος καὶ τὸν ἐξετίμα διὰ τὴν πεῖράν του, —ἤκουσεν ὕβρεις καὶ ὀνειδισμούς.

— Βρὲ χάχα! καὶ τί εἶσαι σύ, βρέ; νὰ τὰ μὰς! μοναχογυιὸς καὶ νὰφήσης τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου νὰ σηκώσουν κεφάλι; Ἔτσι κάνουν ὅσοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ παρὰδες; καὶ τώρα, πέ μου, πῶς θέλεις νὰ πληρώσωμε ἐκεῖνο τὸ συνάλλαγμα;

— Δι' αὐτὸ δὲν ἀνησυχῶ πολὺ· εἶπεν ὁ Λέων, ἅμα τὸ μάθη ὁ πατέρας θὰ το πληρῶσῃ γκατὶ ἔχει τὸνομά μου.

— Δὲν λέγω ὅχι, ὑπέλαβεν ὁ Χορτίδης, ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μὴ το πάρῃ χαμπέρι ὁ πατέρας σου· μὰς συμφέρει νὰ μάθῃ ὁ γέρονς Ρόδιος ὅτι ἀρχισες ἀπὸ τὸρὰ τὰ χρέη;

— Τὰ χρέη; ὦ, ναί! δὲν εἶνε καλὸ νὰ το μάθῃ... θὰ θέλῃ νὰ με περιορίσῃ καὶ θάχοιμε ἄλλαις ἱστορίαις... μὰ ἔννοια σου, γρήγορα θὰ τὸν συνειθίσω νὰ πληρώνῃ.

— Καλὰ, αὐτὸ θὰ γένη σιγά-σιγά· μὰ πρὸς τὸ παρὸν προσπάθησε νὰ το σαιμπήσῃ χίλια φράγκα, τοῦλάχιστον, καὶ οἰκονομοῦμεν τὰ ὑπόλοιπα...

— Ἀς σκεφθοῦμε κανένα μέσον.

Ἐσκέφθησαν καὶ εὗρον μέσον ἀντάξιον τῷ ὄντι τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς διαγωγῆς τῶν. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ὅταν ὁ Μιχαὴλ Ρόδιος, ἀφυπνισθείς, ἠθέλησε νὰ ἰδῇ τὴν ὥραν, παρετήρησεν ὅτι τὸ ὥρολόγιόν του —πολύτιμον ἀδαμαντοκόλλητον ὥρολόγιον μετὰ χρυσῆς ἀλύσεως—δὲν ἐκρέματο, ὥς συνήθως, ἐπὶ τῆς κομπῆς ὥρολογοθήκης. Ἦρχισεν ὁ ἄνθρωπος τὰς ἐρεῦνας του, ἡρώτησε τὴν σύζυγόν του, ἐξ-

ήτασε τὴν θαλαμηπόλον του, συνεβουλεύθη τὰς ἀνακνήσεις του. Ἐκτὸς τῶν ἀνακνήσεών του, αἵτινες τῷ εἶπον ὅτι ἀπὸ τῆς χθελισῆς ἐσπέρας τὸ ὥρολόγιόν του εὐρίσκετο ἐκεῖ ἀνηρτημένον, οὐδεὶς ἄλλος ἐγνώριζε νὰ τὸν πληροφορήσῃ. Ὅταν ἤλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Λέοντος — καὶ ἤργησε κάπως νὰ ἔλθῃ, διότι ὁ φοιτητὴς τῆς Νομικῆς ἐκοιμᾶτο μέχρι τῆς δεκάτης—ἐκπληκτος ὁ πατὴρ ἤκουσε τὴν πλήρη θράσους ἀπάντησιν.

— Τὸ ῥολόγι σου βρισκεται ἐνέχυρον εἰς τοῦ Τάδε· στείλε χίλια πεντακάσια φράγκα νὰ το πάρῃς.

Ὁ δικηγόρος ὠχρίασεν· ἀδιόρατοι σπαμωδικαὶ κινήσεις τῆς κάτω σιαγόνης κατέστησαν ἐλαφρῶς ὑποτρέμουσαν τὴν φωνήν του, ὅταν ἡρώτησε:

— Καὶ δὲν ἐσεδάσθης τοῦλάχιστον τὸ μονόγραμμα τοῦ καλύμματος, τὸ ὄνομά μου, τὸ ὁποῖον ἀτιμάζεται τώρα εἰς τὸ καταγώγιον τοῦ τοκογλύφου;

Καὶ ὁ Λέων, ἐν ᾧ ἐξήρχετο ἐπανακλείων τὴν θύραν.

— Χίλια πεντακάσια φράγκα, εἶπε, μὴν ξεχνᾷς.

Ἔστη ἀκίνητος ἐπὶ πολὺ ὁ Μιχαὴλ Ρόδιος καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐπιχρύσου μήλου τῆς θύρας, ὥσπερ παρακολουθῶν διὰ μέσου τῆς στιλπνῆς σανίδος τὸν υἱὸν του ἀπερχόμενον. Μετ' ὀλίγον δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν γλαυκῶν του ὀφθαλμῶν, τῶν ἐμπλέων ἀγαθότητος, καὶ ἐκυλίσθησαν κατὰ μῆκος τῶν ἰσχνῶν παρειῶν του καὶ τῶν μισοπολιῶν του τριχῶν.

Ὅλοι οἱ ἀδάμαντες τοῦ ἐνεχυριασθέντος ὥρολογίου, δὲν ἤζιζαν ὥς τα δύο ἐκεῖνα δάκρυα, δάκρυα πατρικῆς στοργῆς, τυφλῶς στηριζάσης ἐπὶ ἀναξίου υἱοῦ τὰς ἀρίστας τῶν ἐλπίδων καὶ διαψευδομένης τόσῳ ἀποτόμως, μὲ κτύπημα σκληρόν, ὥς τιμωρίαν τῆς τυφλότητος! Ἐὰν ἐγνώριζεν ὁ Λέων τὴν σημασίαν τῶν δακρύων ἐκείνων καὶ εἶχε κόκκον συνειδήσεως, τὴν ζωὴν του αὐτὴν θὰ ἐθυσίαζε διὰ νὰ ἀποτρέψῃ ἄλλα δύο ὅμοια... Ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά· οὔτε τὰ εἶδεν, οὔτε ἂν τα ἐβλεπε θὰ τα ἐνόει. Ἀφῆθη πλέον ἐλεύθερος νὰ γίνῃ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἰς τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν ιδέαν του, τίποτε δὲν πρέπει νὰ κάμνῃ ἐντύπωσιν ἢ νὰ προξενῇ συγκίνησιν. Κλαίει ὁ πατὴρ· καὶ τί με τοῦτο; Νὰ ἡ ὥρα τώρα νὰ πνιγῇ κανεὶς εἰς δύο σταγόνας ὕγρου... Διὰ τοῦτο τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ἦσαν τὰ πρῶτα, ἀλλ' ὅχι φεῖ! καὶ τα τελευταῖα...

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅταν ἡ Βασιλικὴ ἤλθεν ἐκ Μεγάρων νὰ παρεμβληθῇ εἰς τὴν περαιτέρω ζωὴν τοῦ Λέοντος καὶ νὰ ἐνώσῃ τὰς τύχας τῆς μετὰ τῶν ἰδικῶν του.

Ἔπεται συνέχεια.

Γ. Ρ. Δ. ΕΒΕΝΟΥΛΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΑΡΤΙ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ:

Pierre Zaccone: «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», Δραχμῆς 4 (4,20)
Maximilien Perrin: «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια» ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλικῆς Δε-Μερβίλλ», (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)